

T. COXI

Bromelia pinnatifida, cactis nigra Plum.

P. 321.

T. CCXLI.

F. 312.

Quamodit pennatum,
erectum, floribus in
thyrsus digestis.

Seorsum figura marginali prima florum fasciculus, secunda petalum, tertia flamen, quarta stylus, quinta fructus integer, sexta transversim sectus incisa sunt.

Bromeliæ floris apud Plumierum Nov. Gen. p. 46. Tab. 8. descriptio & figura nostræ plantæ respondet, sed fructus figura non æque; hic enim ovatus dicitur & subrotundus, non angulatus, inque summitate angustior pingitur. Karatæ fructus Tab. 33. melius respondet, sed non videtur verosimile nostræ plantæ fructum illius instar in quatuor partes rumpi, cumque florem dicat & pingat Plumierus monopetalum, quam nostræ brevior, eo non retulerim; sane speciei, quam unam recenset, nomen nostræ plantæ non quadrat; vocat autem Karatam foliis altissimis, angustissimis & aculeatis (nostræ vero folia satis lata sunt) cujus figura in Delineationibus Plumieri desideratur. At Bromeliæ superius recitatæ figura extat in Delineationibus dictis, quæ in multis accedit, in nonnullis a nostra planta differt; nempe respondet habitus plantæ, & convenit spica florum, sed desunt squamæ flores & pediculos eorum ambientes: folia ceteroquin, quam nostræ, latiora & versus extremitatem minus angustata videntur. Plumierus, præter hanc, aliam in Novis Generibus recenset speciem, quam Bromeliam ramosam & racemosam, foliis arundinaceis serratis, vocat, quibus in Delineationibus addit tertiam, nempe Bromeliam pyramidatam purpuream, foliis imis aculeatis, quarum neutra nostræ respondet, ut, nisi prior sit species, distinctam ab ipsius speciebus speciem agnoscere liceat. De eo mihi constat, esse plantam, quæ vocatur

Ananas Americana sylvestris altera minor, Barbados & Insulæ Jamaicæ nostratibus colonis Pinguin dicta *Pluken. Alm. p. 29. Tab. 258. f. 4.* quæ figura ad juniorem plantam minore quantitate facta est sine floribus, nec aliam ejus vel cum, vel sine floribus iconem proflare memini.

QUAMOCLIT PENNATUM ERECTUM, FLORIBUS IN THYRSUM DIGESTIS T.CCXLI. F. 312.

UAMOCLIT hæc species eximia venustate ex feminibus in Carolina ulteriore lectis nata fuit, cujus plantæ juniores primo anno numerosa in orbem spargunt folia, Coronopi tenuioris instar eleganter laciniata, e quorum centro altero a satione anno caulis brevi temporis spatio surgit rectus, simplex, seu inferiore parte non ramosus, in superiori vero parte plures ramuli secundum ejus longitudinem enascuntur, crassitie ad basim culmi frumentacei, altitudine sesquicubitali & ampliori, in quo ab imo ad summum alterno ordine folia nascuntur alata, vel pennatim incisa, Hottoniæ *Boerb.* similia; quæ quo ortui vel imo cauli viciniora, eo latiora, longiora & pluribus segmentis divisa sunt, quo autem fastigio magis appropinquant, eo tenuius & parcius sensim incisa observantur.

Caule complementum adepto, fastigium ejus cum ramis lateralibus in thyrsum panditur florum ex oblongis pediculis pendulorum, coloris peramoene rubelli, exterius quidem saturatoris, interius vero, ob maculas albicantes striis purpureis intermixtas, dilutius rubentis & variegati. Ceterum flores, aliorum hujus generis instar, dividuntur, calyce in quinque angustas lacinias diviso excepti, e quorum tubo stamina oriuntur quinque prominula, stylus autem in tria cornicula breviter divisus

divisus embryoni infidet, qui in vasculum abit membranaceum, oblongo-rotundum, triloculare, a calyce separatum seu ei non cohærens.

Quo tempore caulis erumpit, folia annotina & in orbem sparsa emarcescunt, & ipse etiam caulis, quamvis rigidus, brevi post floribus evanidis perit. Planta est tenera & difficilis culturæ, nam licet e semine satis prompte nascatur, paucae tamen ejus plantæ (e viginti vix una) ad frugem perveniunt.

Floruit olim Elthami Octobri mense, at floribus præteritis ipsa interiit planta, nec vel e feminibus suis, vel ex radice denuo resuscitari potuit planta. Locis natalibus, nempe in Carolina ulteriore (250. circiter milliaria Anglica trans Carolopolin) locis humilibus arenosis Junio mense florere retulit M. Catesby, a quo semina accepimus.

Figura nostra ramum repræsentat floridum, cui ad sinistram planta junior, ad dextram vero pars caulis inferior, numero vero 1. vasculum absque calyce, 2. cum calyce adjuncta sunt.

RAPUNTIIUM VERONICÆ PANNONICÆ
FOLIO, FLORE VIOLACEO MINORE T. CCXLII. F. 313.

APUNTIIUM hoc plures ex eadem radice caules sesqui & bicubitales profert, rectos, indivisos, striatos, virentes, quos folia alterna serie vestiunt, quorum inferiora (num. 1.) subrotunda sunt, superiora vero (num. 2. 3.) sensim longiora, suprema vero (num. 4.) breviora & angustiora fiunt, valde quam obiter per margines incisa & exiguis denticulis albidis rigidis obsita, viridia, tenui mollique hirsutia tota obsita, Virgæ aureæ Cambricæ, floribus conglobatis, vel & Veronicæ erectiori vel majori latifoliæ, quam Clusius in Pannonicis p. 618. & Historia p. 346. primo loco descripsit, non absimilia.

Flores in summis caulibus longa serie alternatim, sed confertim, prodeunt, brevibus pediculis infidentes, calyci, in quinque æqualia segmenta diviso, inhærentes, minores aliquanto, quam violacei vulgaris, seu Rapuntii Americani flore dilute cæruleo *Ac. R. Par.* coloris, antequam aperiantur, ex herbaceo albicantis, dein purpurascantis, postea e purpurascente in cæruleum transeuntis. In duas partes præcipuas, velut in aliis speciebus, dividuntur flores, inferiorem propendentem, in tria segmenta latiora linguiformia divisam, & superiorem bifidam, angustam, erectam, laciniis parte superiore seu exteriori tenui villo obsitis, inter quas lacinias rima est ad floris usque fundum decurrens, ceu in aliis hujus generis speciebus contingere solet. Stamina e floris basi seorsum nascuntur quinque, quæ summitatem versus coeunt & in capitulum oblongum nonnihil uncinatum, coloris obscure violacei, desinunt; quod capitulum apices efformant in unum nexi, quo stylus simplex arcte complectitur. Vascula bicapsularia plerumque sunt, tenuibus repleta seminibus. Similia vascula in Rapuntio Americano, flore dilute cæruleo *Ac. R. Par.* & aliis quibusdam speciebus, nempe frequentius bicapsularia, quam tricapsularia, me observasse memini.

Natum fuit e feminibus Carolinenfibus. Septembri & Octobri mensibus floruit, cum reliquæ omnes species jam defloruissent.

Rapuntium

F. 313.

Rapuntium Veronica Rana folio, flore violaceo minore.

Alisma plantaginifolia
Alisma plantaginifolia

*Rhus Virgin. panicula sparsa,
ramis patulis glabris.*

Rapuntium Americanum, flore dilute cæruleo *Ac. R. Par.* non tantum floribus, de quibus supra dictum est, sed & foliis majoribus, magis glabris & minus frequenter incisus a nostro differt.

Rapuntii Americani Virgæ aureæ foliis, parvo flore subcæruleo *Inst. R. Herb. p. 163.* plantam siccam habemus a Vaillantio missam, a nostra longe diversam, cum foliis valde latis, per ambitum inæqualiter sinuatis, Virgæ aureæ parum similibus, floribus parvis, quam in nostra, minoribus, quæ si, de quo vix dubito, vera Tournefortii planta sit, eam a nostra diversam esse constat. Vero autem videtur simile, nostræ esse eandem, Cardinalem Carolin. cæruleam, folio angusto dentato *Pet. Hort. Sicc. n. 19. Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 243.*

RHUS VIRGINICUM PANICULA SPARSA,
RAMIS PATULIS GLABRIS T. CCXLIII. F. 314.

STIPE quum primum flores ferret, trium cubitorum altitudinem nondum attingerat, stipite cubitali, bipollicari, cortice verrucoso cinereo tecto, ramos inde brevibus intervallis alternatim emittente, pollicem crassos, ex tereti nonnihil angulosos, cæsius glabros, duum cubitorum longitudine, in latera pansos, ut multum spatii occupet planta, in quibus ramis folia nascuntur prælonga, alternatim brevibus intervallis orientia, e pluribus pinnarum conjugationibus composita, in inferioribus quidem denis, undenis & duodenis, una impari in extremo pinna ampliore, virgæ cubitali glabræ, ex cæruleo purpureæ, tereti, absque pediolis annexis, duas uncias latis, palmum & amplius longis, in superioribus vero totalibus foliis senis & septenis, pedetentim, quo summitatia propinquat, angustioribus & brevioribus, utrinque glabris, superne saturanter viridibus, inferne e glauco albicantibus, per margines in superioribus quidem foliis integris, in inferioribus vero serratis. Folia lacerata & rami præcisi lacteum fundunt liquorem, non acrem.

Quum sex circiter annos planta haberet, rami ejus, tam summus, quam laterales Augusti mensis principio in paniculas se laxarunt, ab initio congestas virentes, dein ad florum explicationem longe ampliores & magis sparsas, latitudine dodrantali, longitudine pedali & ampliore, figura pyramidata, e pluribus racemosis ramulis oblique surrectis compositas, quarum flores ex luteo virebant, nonnihil odorati, pentapetali, petalis ad mucronem inflexis, quinque staminibus brevibus, apicibus flavicantibus terminatis, præditi, calyce excepti in quinque angustas lacinas virentes ad basim fere diviso. Embryones subrotundi, stylo brevi trifido terminati, thalamo plano croceo insidebant, qui floribus præteritis mox & ipsi exaruerunt & fructus spem præciderunt. Flores tenui pediculo insident, tres quatuorve eodem pediculo communi hærentes, in muscaria racematim congesti. Qui flores seorsum & racemus paniculæ, quoniam figura primaria paniculæ est junioris, quod adultam Tabula non caperet, appinguntur; nempe figura prima racemus, secunda flores de parte superna, tertia de latere, quarta inferne, quinta petalon, sexta embryo cum suo stylo exprimuntur.

Vulgare Rhus Virginicum arbor est a nostra longe diversa, altius nempe assurgit, ramis minus patulis, cortice, præsertim ab initio, fusco villo, cornu cervi junioris instar obsito, foliorum pinnis nonnihil angustioribus & magis serratis, co-

lore minus saturo viridi, subtus incana lanugine obsitis, cum nostri folia saltem nebula incana, digitorum ope abstergenda, obducta sint: flores & semina in spicam crassam compacta sunt.

Hujus procul dubio loci est, *Rhus Virginianum*, ramis ex stipite pullulantibus glabris Banist. Cat. Stirp. Virg. *Pluk. Alm. p. 318. Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1927.* ubi ex observatione Banisteri refert: truncum carpi crassitiem nunquam superare, pollicis raro excedere: baccas sapore esse subfalso cum pungenti illo acore, qui in *Tamarindis* sentitur, mixto. In Cat. Stirp. Virg. Manuscr. *Bibl. Sher.* legitur, *Rhus* flore viridi, ramis ex stipite pullulantibus glabris, quod nostræ stirpi eo magis quadrat.

RIBESIUM NIGRUM PENNSILVANICUM,
FLORIBUS OBLONGIS T. CCXLIV. F. 315.

QUONIAM alii, ob sola folia & radices, nova instituerunt genera, quidni, ad salvandum Officinis nomen, *Ribesium* a *Grossularia* fructu racemoso distinguamus?

Cubitalibus autem & bicubitalibus hæc species affurgit caulibus, cortice spadiceo tectis, gracilioribus aliquanto, quam *Ribesii nigri* folio olente vulgaris, foliis minoribus & in lobos angustiores divisis, *Ribesii* fructu parvo *Merr.* foliorum proxime similibus, quæ trita grave quid, *Sabinam* redolens, spirant, minus tamen, quam olentis vulgaris, foetida percipiuntur, dilutius, quam illius, virentia, multis utraque parte minutis punctis, illius instar, notata.

E foliorum fasciculatim alterno ordine nascentium alis singulis singuli dependent racemi, floribus onusti oblongis pallidis, ex luteolo & herbaceo albentibus, in segmenta, quam in aliis *Ribesii* speciebus, longiora surrecta, nec, ut in ceteris, rosaceæ expansa, divisis. Flores autem ventriosi monopetali sunt, in segmenta duplicata divisi, quinque nempe exteriora revoluta, & totidem interiora surrecta & breviora, juxta quæ e floris tubulo stamina oriuntur quinque brevia, apicibus parvis albidis capitata. Stylus parvus in duo exilia cornicula dividitur. Ceterum flores reliquarum hujus generis specierum modo nudi sunt & summo fructui infident.

Baccæ per maturitatem nigre fiunt, rariores &, ceu in vulgari graveolente specie, minus confertæ, similes magnitudine, figura & colore, nisi quod nebula glauca desit, *Juniperi Alpinæ* baccis; oblongi nempe acini sunt, in quorum pulpa purpurascente, odorem vinosum spirante, saporem fragorum imitante, duriuscula & non, graveolentis instar, viscosa, semina latent plurima, parva, subrotunda, subfusca, nonnihil rugosa; quæ baccæ & semina seorsum inferiori Tabulæ loco expressa sunt, numero primo & secundo. Aprili floret. Julio baccas maturat.

Sponte nascitur in *Pensilvania*, unde *P. Collinson* nactus in Hortum *Elthamensem* contulit.

Ribesium nigrum Pensylvan. floribus oblongis.

ROSA CAROLINA FRAGRANS. FOLIIS

CAIXIS ATTENUIS SEERATIS TOCALP

1834

Rosa Carolina Fragrans. Folia pinnatifida, serrata, tomentosa. Fructus longus, baccatus.

ROSA CAROLINA FRAGRANS. Folia pinnatifida, serrata, tomentosa. Fructus longus, baccatus. An. lat. 1834.

F. 317.

F. 316.

Rosa Carolina fragrans,
foliis mediocribus serratis.

Rosa Sanguisorbae majoris
folio, fructu longo pendulo ex. N. A.

*ROSA CAROLINA FRAGRANS, FOLIIS
MEDIOTENUS SERRATIS T. CCXLV. F. 316.*

QUINQUENNES & sexennes hujus plantae Hortus Elthamensis alit, humiles & duorum pedum altitudinem non superantes, stipitibus gracilibus virentibus, rarioribus spinis obsitis, qui ramulos emittunt tenuēs glabros, raro item spinosos, foliis praeditos glabris, silvestri vulgari similibus, sed nonnihil angustioribus, e quinque & septem foliis partialibus compositis, quae id peculiare habent, quod non per omnem longitudinem, sed paullo supra mediam partem ab apice serrata sint, parte inferiore versus pediculum integra.

Flores in pediculis curtis nascuntur solitarii, quam vulgaris silvestris caninae, aliquantum minores, magis rubentes & magis odorati, Rosae Damascenae instar suaveolentes, e quinque petalis cordatis, ex incarnato rubentibus, versus ungues subpallidis, staminibus albicantibus & apicibus flaventibus conflati, calyce excepti in quinque oblonga cuspidata segmenta diviso, ex embryone parvo rotundo egrediente. Foliorum pediculi, calycis segmenta & embryo tenuibus pilis obsita sunt. Fructus nobiscum ad maturitatem nondum pervenerunt, parvi autem erant & rotundi, antequam maturescerent. Julio & Augusto mensibus floruit.

Rosae sylvestris Virginienensis *Parkins.* descriptio nec huic, nec sequenti speciei quadrat, ut cuius *Theatr. Bot. Ej. p. 1017.* & *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1473.* evolventi patebit.

*ROSA SANGUISORBÆ MAJORIS FOLIO,
FRUCTU LONGO PENDULO, EX NOVA ANGLIA
T. CCXLV. F. 317.*

SESQUI & bipedalem in planta sexenni stipites, qui plures ex eadem radice nascuntur, longitudinem non superabant, tenuēs & culmum crassitie non superantes, recti, fusci, innumeris spinis tenuibus & innoxiiis, deorsum flexis, horridi, ramuli autem spinis destituti erant, in quibus ramis folia nascuntur glabra, tenuibus venis praedita, superne ex glauco viridia, inferne ex glauco albicantia, Sanguisorbæ majori & vulgari similia, e quinque & sex pinnarum conjugationibus composita, rachi mediae tenuiter pilosae adnascantia.

Flores sparsim pediculis brevibus innascuntur ampli satis, e quinque petalis in medio sinuatis, pallide incarnatis & diluto rubore, praesertim ad margines, aspersis, conflati, in quorum centro styli loco capitulum sedet leniter elevatum, pluribus foveolis, velut in aliis Rosis, praeditum, circa quod stamina plurima, apicibus flavicantibus terminata, in orbem sparsa sunt.

Fructus subnascuntur longi, penduli, quales non observasse memini in aliis speciebus, glabri, corallino rubore per maturitatem insignes. Calyces tenuibus pilis tum obsiti, quando vero floret, lanugine incana per margines fimbriati sunt, cetera parte laeves sunt & spinis carent, quibus & fructus & pediculi carent.

Praecocior est aliis speciebus, Majo mense floret, Augusto fructus maturat. Nata fuit e feminibus ex Nova Anglia delatis. An tam humilis maneat, vel procedente

dente tempore altius affurgat, observari meretur. Videtur autem de humiliorum Rosarum familia esse.

Similis videtur Rosæ spinis carenti, flore majore *C. B. Pin. p. 482. n. 14.* Verum illius stipites spinis carere & fructus rotundi dicuntur, contra, quam in nostra, fit.

Rosa minor rubello flore, quæ vulgo a mense Majo Majalis dicitur *C. B. Pin. p. 483. n. 10.* vel solo synonymo J. Bauhini a nostra distingui potest; Joannis vero nomen est: Rosa rubello flore parvo, simplici, non spinosa *Hist. Plant. Tom. II. p. 39.*

ROSA SEMPERVIRENS JUNGERMANNI
CLUS. HIST. PLANT. APP. ALT. AUCTAR. T. CCXLVI.
F. 318.

„ **M**ULTIS, inquit Clusius, hæc Rosa, cujus semina Patavio Joach. Camerarius Rosæ sempervirentis nomine misit, statim a radice luxuriat farmentis flexibilibus & caducis, nisi quis palo sustineat, aut ad parietem applicet; nam non valde crassa sunt, sed lenta, viridia, spinis rubescentibus, hami instar aduncis & mucrone versus terram converso, obsita, ut pleraque fere omnia Rosarum genera, eaque alternatim ambiuntur a foliorum alis, septem interdum, sed quinque utplurimum, foliis præditis, ex adverso sese spectantibus: horum duo, quæ latiori alæ sedi, qua ramum amplectitur, proxima, minor sunt, bina alia, quæ succedunt, illis duplo pæne majora, quintum extremam alam occupans & imparem numerum faciens, omnium maximum: singula autem a nervo medium folium occupante aliquot venas habent ad folii oras excurrentes: in ambitu sunt ferrata, & præ viriditate splendent, nec defluunt, ut in aliis Rosis, sed etiam hieme (licet viridis ille splendor aliquantulum marcescat) permanent, eam ob causam Rosæ sempervirentis nomen illi inditum. Novo vere ex flagellis illis sive sarmentis e foliorum alis multi oriuntur novelli rami, ab initio quidem cum foliis nonnihil purpurascens, deinde vero colorem viridem contrahentes, quorum nonnulli summo fastigio ternos aut quaternos gerunt flores, uncialibus gracilibus pediolis subnixos, quinque foliis pæne uncialibus constantes, prorsus nivei candoris, e quorum medio plurima staminula prodeunt candida, flavis apicibus insignita, & inter illa capitellum hirsutum albicans. Floris odor suavis est & ad Rosæ moschata, simplicem quinque foliorum seriem habentis, odorem valde accedit; sed nec ipsius floris forma valde dissimilis.”

Clusio duodecimo a satione anno flores tulit, in Horto Elthamensi ocyus, quinto nempe, postquam e seminibus a Patrono Horti in Italia lectis, plantæ natæ erant, anno flores dedit, & stipites tum cubitales erant & bicubitales, rarius longiusque spinosi, e quibus sarmenta prælonga scandentia, teretia, glabra, glauca, spinis aduncis longiuscule distantibus armata, nascebantur, spinis in sarmentis vetustioribus cinereis, in junioribus purpurascens. Folia per margines acute ferrata, utrinque glabra & splendentia, superne saturatius, inferne dilutius virentia. Flores, qui Julio mense apparent, satis ampli, petalis oblongis cordatis præditi. Calyces, foliorum & florum pediculi tenuibus pilis obscure purpurantibus obsiti. Fructus parvi, rotundi.

Ad

F. 318.

Rosa sempervirens Jungerm. Clus.

Ad Rosam sylvestrem folio glabro, flore plane albo *J. B. Hist. Plant. Tom. II. L. 14. p. 44. i. e.* Rosam arvensem candidam *C. B. Pin. p. 484. n. 17.* seu Rosam sylvestrem alteram minorem, flore albo, nostratem *Raj. Hist. Plant. Tom. II. p. 1471. n. 14. Syn. Ed. III. p. 455. n. 4.* proxime accedit, differt totius magnitudine, sarmentis nempe multo longioribus, floribus & foliis amplioribus, sempervirentibus, in longiorem mucronem desinentibus.

Dicitur a *C. Baub. in. Pin. p. 482. n. 13.* Rosa moschata sempervirens, & huc referri debet, Rosa filvestris *Anguill. de Simpl. p. 59.* quam *C. Baubinus* sub Rosa sylvestri vulgari, flore odorato incarnato, perperam locavit in *Pin. p. 483. n. 1.* & hujus porro loci sunt: Rosa sylvestris five dumetorum, flore candido pentapetalo, Rosæ moschatae simplici minori cognata *Cup. Hort. Cath. p. 192.* Rosa Myrti folio lucido, candido flore *Ejusd. Hort. Suppl. Alt. p. 78.* Rosa sylvestris seu dumetorum scandens sempervirens, Myrti folio lucido, flore albo odorato, fructu parvo, rotundo & hispido *Cat. Plant. Agr. Flor. Hort. Pis. p. 147.*

RUBUS IDÆUS, FRUCTU NIGRO, VIRGINIANUS BANIST. T. CCXLVII. F. 319.

Quo nomine recensetur a *Plukenet'o in Almag. p. 325.* cui mea quidem sententia idem est, Rubus Americanus magis erectus, spinis rarioribus, stipite cæruleo, a *Plukenetio* eodem loco seorsum memoratus. Placet autem præ *Plukenetiano* Banisteri nomen, quod breviter & habitum plantæ exprimat, & ab *Idæo* vulgari Rubo concinne distinguat. Virgulta enim ipsius suoapte genio erecta stant, & illius instar breviora sunt, minus crassa, minusque spinosa, ac vulgaris Rubi sarmentosi. Porro foliorum forma *Idæo* similis est, & incana lanugine subtus obducuntur. Notat ergo & similitudinem, & a fructu una differentiam indicat Banisteri nomen. Nec absolum videri debet, *Idæum* dicere *Virginianum*, cum *Idæi*, ubique nascentis & hoc nomine noti, appellatio, formæ designandæ ergo nostro adhibeatur.

Ceterum stipites post quartum quintumve a satione annum huic speciei sunt cubitales & bicubitales, digitum minorem crassitie fere æquantes, tenuibus frequentibusque spinis obsiti, atro-rubentes, nebula cærulea dense & velut situ quodam obducti, quod præcipue tota hieme conspicuum est: stolones e viridi glauci, tenues, in quibus spinæ breves, præsertim ad florum & fructuum pediculos.

Flores parvi candidi, petalis in extremitate plerumque bifidis: stamina albida, brevia, apices parvos albos, dein e fusco nigros gerunt: calyces reflexi, pallide glauci. Fructus rariores parvi, ab initio rubri, per maturitatem nigricantes, acinis ad juncturas villo cano, ceu situ, obductis, saporis dulcacidi non insuavis, an vero vulgaris *Idæi* instar odorati essent, quoniam pauciores suppetebant, experiri non licebat. Semina in acinis latent rugosa, reniformia, quæ seorsum inter ramum fructiferum & ramulum floridum expressa sunt.

Folia in eodem pediculo communi terna, magis, quam in vulgari & aliis speciebus, mucronata, per margines serrata, & hinc inde angulata, majora nempe folia, superne viridia, inferne ex glauco canescentia.

Sponte nascitur in Virginia & Carolina. Eodem cum Rubo *Idæo* vulgari, cujus

faciem æmulatur, tempore, Maji nempe initio & medio, ante ceteras Rubi species floret, & fructum Julio mense cum illo maturat.

Plukenetius in Mantissa p. 164. quærit, an huic idem sit, Rubus foliis longioribus, subtus molli lanugine obductis & incanis, flore & fructu minoribus *Sloan. Cat. Jam. p. 173.* Verum figura in *Hist. Jam. Vol. II. Tab. 213. f. 1.* nostro non respondet, quia folia habet non angulata & minus acuminata, fructus autem longe crebriores. Præterea Auctor suum de Idæi genere esse negat:

RUELLIA CAPSULIS TERE TIBUS
T. CCXLVIII. F. 320.

„**R**UELLIA, inquit *Plumierus Nov. Gen. p. 12.* est plantæ genus, flore monopetalo infundibuliformi & multifido, ex cujus calyce surgit pistillum, infimæ floris parti adinstar clavi infixum, quod deinde abit in fructum conicum membranaceum, ab apice multifariam dehiscentem, & seminibus foetum plerumque exiguis & subrotundis.” Observandum *Tab. 2.* auctorem vascula quadrifariam rupta pingere, inter Delineationes vero ineditas quinquefariam rupta exhibere. Unam vero tantum in *Nov. Generibus* speciem habet, quam vocat, Ruelliam humilem, flore cæruleo, Asphodeli radice. Vascula huic angulosa sunt, a quibus, cum radices speciebus, quæ adhuc innotuerunt, communes sint, illam voco, Ruelliam capsulis angulosis, ad differentiam nostræ, quæ vascula gerit teretia. Quæ vascula bifariam tantum in hac specie dehiscere multiplici observatione didici. Ea eadem est cum altera ejus specie, in Delineationibus tantum exhibita, ubi Ruellia alia humilis, Asphodeli radice, Bignonix flore cæruleo, vocatur. Sed & illa species Bignonix instar formatos flores habet, quare supervacuum videtur a flore non minus, quam radice, quæ invicem similiter se habent, específicas differentias desumere. Ceterum in dictis Delineationibus Plumierus unius tantum generis trigeminos flores (ex sequentibus vero constabit nobis duum generum observatos esse) designavit, nempe ampliores illos subcæruleos; fecit etiam plantam altiore, cum geniculis longius ab invicem distantibus, & omisit folia ad radicem nascentia, floris etiam segmenta minus crenata exhibuit. Sed hæc vel accidentalia sunt, vel ex festinatione commissa videntur.

Nostri planta in fictili enutrita palmarem & dodrantalem altitudinem non multum superabat, in solo autem libero majorem altitudinem assequi credo, cum in Phytophylacio Sherardino pedalem & sesquipedalem longitudinem æquantia specimina reperiam, quæ in Horto Regio Parisiensi creverant. Caules ipsius rigidi sunt & quadrati, pilosi, nunc virides, nunc ex atro purpurascens, tribus quatuorve geniculis distincti, ad quorum basim plura in orbem posita folia nascuntur, & ad genicula contrario situ alia inferioribus similia, Primulæ veris figura, sed minus rugosa minusque crassa, vel potius Plumbaginis foliis similia, nullis pediculis infidentia, ex angustiore principio sensim ampliata, integra, leniter cava, extremitatibus latioribus & subrotundis, marginibus, in superioribus præsertim, sinuosis & undatis, rigida, subhirsuta, atro-virentia superne, inferne nonnihil pallidiora, costa media latiuscula distincta, e qua venæ obliquæ producuntur, pilis hinc inde obsitæ, præcipue costa media, tam superne, quam inferne.

Inter

T. CCXLVIII.

Ruellia capsulis teretibus.

P. 528.

F. 320.

Inter foliorum conjugationes pediculi nascuntur e singulis alis singuli, ab initio breviores, dein longiores, quadrangulares, quorum cymis trigemina, subinde bigemina, subinde solitaria tantum (quoniam nempe quædam deciderunt) innascuntur capitula, Speculo Veneris non absimilia, in quinque filamenta corniculata, qui calyx, abeuntia, in se ab initio torta, dein surrecta, ad vasculi nempe incrementum, & tandem ab invicem dehiscencia, vasculo nempe dilapso; quod vasculum oblongum cylindraceum, cartilagineum veluti bicausulare est, semina fundens compressa, subrotunda, filamentis brevibus rigidis vasculo annexa, & imbricatim sibi imposita. Vascula hæc tempore humido, quin & antequam rumpantur, collecta & siccata, dein in aquam mersa, cum crepitu in duas valvas diffiliunt & semina ejaculantur, quæ humoris beneficio villosa & mucaginosa fiunt, & ad vegetandum hac ratione apta redduntur.

Flos intra calycem, primo, quo sata erat planta, anno latebat vix prominens, qui mox ex eo velut ejectus prolabebatur parvus, albidus, striis aliquot purpureis notatus in medio, in summo virescens, monopetalus, tubulosus, nunquam apertus; singuli nempe flores ad basim turgidiores & ventriosi sunt, in fundo ab embryone perforati, in summitate ita convoluti, ut ne styli apicem admittant, in quinque, si non absque difficultate explicentur, segmenta rotundiuscula, invicem voluta & sibi imposita, divisi, quibus dissectis parvi apices, e tubuli lateribus brevissimis staminibus inhærentes, in conspectum veniunt.

Florum pediculi minus, ac calyces, sunt pilosi: pediculi privati ab initio perbreves sunt, ad vasculi vero augmentum longiores fiunt, inque summitate crassiores sunt, quam in basi.

In figura nostra numero 1. flos e calyce protrudendus, 2. fere protrusus, 3. 3. calyx cum vasculo, 4. calyx vacuus vasculo jam dilapso, 5. 5. 5. flores seorsum integri, 6. idem flos dissectus, 7. embryo cum stylo recurvo, 8. vasculum cum calyce, 9. idem vasculum absque calyce integrum, 10. dehiscens, 11. & 12. vasculi valvæ cum & sine seminibus, 13. vasculum transversim sectum, 14. & 15. semina exempta, 16. semen mucilaginosum & humore intumescens seorsum exhibitum sunt.

Anno 1728. Augusto mense nobiscum primum floruit hæc planta, orta e seminibus Barbadosibus, *Snap Dragon* nomine acceptis, quod nomen a vasculorum cum impetu ruptione adepta videtur. Alias Antirrhinum, Anglico idiomate *Snap Dragon*, dici notum est.

Sequenti anno Junio & Julio mensibus flores dedit longissime differentes, subcæruleos, teneros, amplos, longos, tubulosos, in quinque segmenta lata, per margines crenata, ad tubam usque divisos, in quibus stylus simplex & stamina hærebant longa, apices albidos oblongos gerentia. Segmenta floris æqualia quidem invicem sunt, sed nonnihil inæqualem situm obtinent. Flores vel solitarii, vel bigemini, vel trigemini e foliorum ala nascebantur, (trigeminus autem numerus naturalis videtur) ea figura, qua in Tabula seorsum num. 17. & 18. appicti sunt, quibus vascula, iis, quæ præcedenti anno post minores flores tulerat, similia succedebant. Vasculi autem membrana in medio non cohærebat, (vid. num. 13.) ut vere bicausularia non sint, in quibus semina orbicularia, compressa. Ceterum eodem tempore minuti illi flores juxta majores enascebantur, naturaliter, an ex
caloris

caloris defectu, ambigo, & id loco natali potius, quam apud nos sub frigidiorē cælo, determinari posse existimo. Caules tum nonnihil longiores genicula longius distantia habebant, foliis ad radicem positis exaridis, figuræ Plumierianæ similiores.

In Phytophylacio Sherardino, ut supra innui, hujus speciei cum floribus minoribus exemplaria ficca reperio, a Vaillantio missa, titulo Nir-Schulli Primulæ veris folio, flore albo, vix conspicuo. Nir-Schulli vocavit ad imitationem *Horti Malabarici*, in quo *Part. II. p. 89. Tab. 46. & seqq.* species aliquot describuntur, quæ ejusdem generis ipsi visæ sunt. Quod si forent, quod non credo, hujus generis species, poterat omitti Nir vox, quæ, docente Horto Malabarico, aquam denotat, & suffecisset genericum *Schulli* nomen, si quidem placeat peregrinum nomen.

Gentianellam flore cæruleo, integro vasculo seminali, ex humidi contactu impatiente *Sloan. Cat. p. 52. Hist. Vol. I. p. 149. Tab. 95. fig. 1.* (ubi folii tantum iconismus exhibetur) refero ad Ruelliam humilem, flore cæruleo, Asphodeli radice *Plum. Nov. Gen. p. 12.* nam in Delineationibus vasculum ei appingitur angulosum, & in Historia Jamaicensi similiter vasculum dicitur quadrangulare. Gentianellam vero utriusque Indiæ impatientem, foliis Agerati, *Snap-Grass* Barbadosibus *Pluk. Mant. p. 89.* quam Sloanianæ plantæ nimis secure synonymam facit Plukenetius, plane diversam dico. Habemus plantam Plukenetii, floribus & vasculis gracilibus, foliis minutim crenatis, Agerato non absimilibus, tum a nostra insigniter diversam, tum cum Historiæ Jamaicensis descriptione nullo modo conciliandam.

RUELLIA STREPENS, CAPITULIS COMOSIS

T. CCXLIX. F. 321.

AN Ruelliae vascula sint unicapsularia, vel in loculamenta divisa, non dicit Plumierus, saltem multifariam ab apice dehiscere scribit, in figura autem Novorum Generum *Tab. 2.* unicapsulare vasculum pingit. Res ambigua est, nam, ut supra demonstratum, quadrifariam in Novis Generibus, quinquefariam in Delineationibus rupta exhibet, nempe apud Ruelliam humilem, flore cæruleo, Asphodeli radice, quam speciem sibi tantum innotuisse in Novis Generibus fatetur. Postea vero aliam invenit, quam Ruelliam aliam humilem, Asphodeli radice, Bignoniæ flore cæruleo, in dictis Delineationibus vocavit, quæ nobis modo descripta & brevitatis distinctionisve gratia Ruellia capsulis teretibus dicta fuit. Hinc constat, eum characterem & figuram in Novis Generibus a priori illa specie desumpsisse. Observo autem in Delineationibus vasculum angulosum, in Novis Generibus non angulatum exhiberi. Qui error utrum ad Delineatorem, an ad sculptorem pertineat, incertum est. Mihi illius speciei, quæ angulosa habet, vascula examinare nondum licuit, unde quomodo rumpantur & quomodo interius se habeant, dicere non habeo, an vero, ut Plumierus pingit, vere unicapsularia sint, dubito. De eo mihi constat, & præcedentis & hujus nostræ speciei vascula bivalvia tantum esse, & membrana intergerina dividi, ita tamen, ut membranae illæ in medio non coeant, sed sejunctæ sint; unde fit, ut vascula inter bicapsularia & unicapsularia ambigant.

Caules

Ruellia strepens, capitulis comosis.

Caules hujus speciei sunt quadrangulati, obscure purpurei, ad radicem aliquousque reclinati, hinc erecti, altitudine dodrantali & pedali, foliis ad genicula cincti adversis, parte anteriore & posteriore angustatis, in medio latioribus, marginibus sursum versis & in se inclinantibus, ut concava efficiantur folia, venis aliquot obliquis, a nervo medio prodeuntibus, exarata. Quæ folia exsucca sunt & cito exarescunt, potissimum inferiora, suntque tam arida, etiam antequam marcescant, ut contrectata strepitum edant. Tum caulis, tum folia, tum calyces multis pilis obsidentur, ut tota planta hirsuta efficiatur. Radix Tradescantiæ *Flor. Jen.* similis est.

Flores e foliorum alis nascuntur, vel ad genicula, vel in surculis inde prodeuntibus, sessiles, tres plerumque juxta se utrinque positi, & eidem communi pediculo, ab initio perbrevis, dein longiori, insidentes, minores, quam præcedentis speciei, & minus cærulei, monopetali, infundibuliformes, inodori, colore dilutiore violaceo-purpurascente, teneri, in quinque segmenta subrotunda fimbriata, subinde non fimbriata, divisi, segmentis invicem æqualibus, sed nonnihil inæqualem situm obtinentibus, duo enim superiora magis reflexa sunt & reliquis ideo breviora apparent, floresque, sicut in præcedenti specie fit, quodammodo bilabiatos efficiunt: Stamina quinque sunt, & totidem apices albicantes, quæ e florum tubo medio enascuntur & ad infundibuli oram tantum pertingunt: stylus candidus in duo cornicula brevia in summitate dividitur.

Floribus evanidis vascula succedunt, ubi virent crassiora, per maturitatem tenuiora, oblonga, utrinque angustata, præsertim basim versus, in medio subtumida, quam prioris breviora, ceteroquin, illius instar, semibicapsularia; nam cum membrana, quæ utrinque excurrit, in medio non jungatur, sed cavitatem intermediam vacuam relinquat, vere bicapsularia dici nequeunt vascula. Semina utrinque locantur tria quatuorve, subrotunda, compressa. Ceterum flores & vascula calyce in quinque oblonga & angusta segmenta ad basim usque diviso cinguntur, qui calyces cum densè congerantur, & ad vasculorum maturitatem tenuiores facti implicentur, capitula comosa efficiunt, cujusmodi figura marginali prima exhibentur, figuris autem 2. 3. 4. flores aliquot majores, cum in primaria figura minores, qualis & num. 5. quos primis annis, illos vero majores sequentibus tulit, vario situ cum & sine calyce designantur. Apponuntur porro num. 6. & 7. vascula recentia cum calycibus integra, 8. & 9. transversim secta, 10. vasculum plene maturum dehiscens, 11. valvæ, 12. & 13. semina, 14. stylus cum embryone seu vasculo juniore. Ceterum vascula ab initio virent, per maturitatem ex fusco lutescunt, cartilaginea, ex humidi contactu dehiscentia & semina membranæ intergerinæ filamentis corneis annexa fundentia orbicularia, compressa, fusca.

Nata fuit hæc species e seminibus Carolinensibus, & Septembri mense primum floruit anno 1726. sequentibus autem annis tota fere æstate.

Specimen Phytophylacii Sherardini in Carolina lectum hirsutius est, quam hortensis planta, parte præsertim foliorum inferiore, quæ fere incana est, flores etiam majores videntur in spontanea planta. Aliam speciem ex eadem provincia habet dictum Phytophylacium, cui folia multo minora minusque hirsuta, flores minores & bini tantum e foliorum alis, quæ dicitur, *Ruellia* minore folio, floribus gemellis. Et sic habemus quatuor hujus generis species.

Ad nostram hanc referenda est *Adhatoda* Carolin. pilosa, calyce barbato *Petiv.* Hort. Sicc. n. 20. *Raj. Hist. Plant. Tom. III. App. p. 241.* Aliis indicta videtur.

Ruellia capsulis teretibus, & *Ruellia* capsulis angulosis flores, quam hæc, habent ampliores, magis porrectos, pediculis nempe communibus longioribus infidentes, & pediculis etiam privatis longioribus, in quibus præter tenues ligulas nulla alia observantur folia.

*RUSCUS LATIFOLIUS, E FOLIORUM SINU
FLORIFER ET BACCIFER* 1. CCL. F. 322.

PEREGRINA est hæc *Rusci* species elegantissima, de cujus patria certi quid affirmare non possum, si vero, quod suspicor, eadem sit cum *Plukenetii* & *Petiveri* planta, cujus synonyma infra dabimus, *Canariensis* originis esse constabit. Ea caules sarmentosos profert prælongos, duos & plures cubitos æquantes, ab imo ad summum usque virides, inferius digitum & amplius, in medio & summitatem versus culmum crassos, e quibus longa serie, biunciali plerumque distantia, alæ nascuntur palmares & dodrantes, foliis ornatae sempervirentibus, lavibus, æqualibus, egregio virore renitentibus, basim versus contracta & *Ruscorum* in modum intorta, mox hinc ampliata & extremitatem versus mucronata, *Smilacis Africanæ* lucidæ, flore albo odoratissimo *Raj. Hist. Plant. Tom. III. p. 345.* seu *Asparagi Africani* scandentis, *Myrti* folio *Gill. Hort. Pis.* familia, sed majora, venis parallelis tenuibus prædita. Sex, septem & octo in eadem ala nascuntur folia reclinata, alterno ordine sita, excepta extrema ala, cujus folia ex eodem principio bina egrediuntur. Et licet folia reliqua alternatim posita sint, quoniam tamen in utramque partem spectant, fit, ut alatorum vel pinnatorum foliorum speciem præbeant. Sarmenta juniora, quæ florentiæ tempore plura emittit, folia, quam figura nostra monstrat, angustiora, dilutius viridia & magis resplendentia habent.

Ceterum folia quædam plane integra sunt, pleraque vero, præsertim superiora, in latiore sua parte, nempe modo interna, modo externa, finem habent, juxta quem ex inferiore foli parte Majo mense lento gradu globuli enascuntur virentes, glomeratim congesti, qui justam magnitudinem (quinque & sex septimanarum spatio) adepti in flores explicantur, quam in aliis *Rusci* speciebus majores, in sex æqualia segmenta ad basim usque divisos, nudos, pediculis curtis hærentes, coloris ab initio pallidi, per vetustatem dein in luteolum transeuntis, odoris nullius, in quorum medio utriculus est, cujus extremitas corona farinifera cingitur, e sex, quantum perspicere potui, folliculis in orbem connexis constructa. In utriculo sedet embryo subrotundus pallidus, capitulo exiguo rugoso trigono, quod stylus, terminatus. Embryo dein in fructum abit & sequenti anno complementum adipiscitur, bacca nempe fit rotunda, viridis ab initio, dein ex viridi lutescens, tandem **** qua continetur semen, grande globosum, corneum. Baccis his ad pediculum floris aridi, velut in aliis *Ruscis*, vestigia adhærent, in summitate vero apiculus brevis, acutus, fuscus (a stylo residuus) conspicitur.

Idcirco androgyna est hæc species, cum *Ruscus* vulgaris mas sit & fœmina, quædam nempe plantæ fructum tantum, aliæ florem saltem ferunt; videlicet utriculus

in

Puffinus latifolius, e foliorum sinu florifer & fructifer.

in floribus masculis farinam fundit spermaticam, in foemellis vero farina destituitur & in styliforme quid definit: Stamina in nulla Rusci specie adhuc observavi. Porro licet floribus in aequalia segmenta divisus & e foliorum sinubus nascentibus, coronula item illa sex partita, ab aliis Rusci speciebus hæc differat, tamen Rusci speciem feci, quoniam differentiae istae tantae non sunt, ut novum inferant genus.

Seorsum figura marginali prima embryo, secunda flos de latere visus, tertia bacca integra, quarta transversim secta exhibentur. Quas baccas anno, quo hæc imprimuntur, observare nobis licuit, quum antea per plures annos frustra eas expectassemus & de genere hujus plantae dubii fuisset. Nec sane tum frequentes ea erant, sed rariores & ad singulos foliorum sinus post tot flores singulae tantum, nec dum maturae, sed virentes, ut supra dictum. De flore ulterius notandum, eum in petala non resolvi, sed vel totum decidere, vel fructui subtus adhaerentem exarescere; tamen hexapetali potius, quam monopetali, videntur flores.

Dicitur, credo, Laurus Alexandrina Palmentis, baccis e crenis foliorum prodeuntibus *Pet. Mus. n. 258.* ubi notitiam primam hujus plantae refert ad Jac. Cunninghamum: *Laurotaxa epiphyllocarpos crenatis foliis, maxima, e singulis foliorum crenis baccifera, ex Insula Palma Pluk. Mant. p. 114.*

*RUSCUS LATIFOLIUS, FRUCTU IN MEDIO
FOLIORUM EXTRA PENDENTE TILL. HORT. PIS. P.
CXLIX. T. CCLI. F. 323.*

*RUSCUS VULGARIS, FOLIO AMPLIORE
IBID. F. 324.*

HOc, ut nomen innuit, plerumque quidem ita se, ut in priore specie, habet, sed non semper, observavi enim plus una vice & ex interna foliorum parte flores & fructus nasci.

Ceterum media est hæc species inter Ruscum latifolium, fructu folio innascente *Tourn.* & Ruscum angustifolium, fructu folio innascente *Ejusd. Inst. R. Herb. p. 79.* foliis ab illo longioribus, angustioribus & longius mucronatis distincta, figura huic magis accedentibus, sed in eo diversis, quod longius item mucronata & non æque rigida sint, quodque latius vireant & splendeant, ligula illa e media folii interna parte, inter quam & folium primarium flores erumpunt, destituta. Porro flores, quam in illis, crebriores sunt & plerumque ex externa foliorum parte nascuntur. Tuberculum squamosum subfuscum ipsis pro basi est, e quibus dicti flores tanquam e calyce Novembri erumpunt, e sex petalis teneris angustis herbaceis, tribus longioribus, & tribus brevioribus, conflati, ad basim usque sejunctis, ut hexapetali videantur flores, in quorum medio utriculus hæret saturanter violaceus, ex triquetra subrotundus, qui in floribus masculis cavus est, & e summitate farinam spermaticam candicantem, glomeruli vellerei instar, emittit, in foemineis vero solidus est & pistilli vicem gerit, inque fructum abit rotundum, rubrum. Stamina & apices, præter glomerulum modo memoratum, desunt his floribus, & similiter se habent flores in Rusco vulgari, nascunturque & masculi & foemini in diversis individuis. Masculi brevi pereunt & emarcescunt, foeminei ad fructus

ctus usque maturitatem subfusi facti perstant. Tournefortius dum in *Inst. Rei Herb.* p. 79. Auctores calycem floris i. e. ex sensu ipsius, petali loco habuisse dicit, ipse potius errorem incurrit, utriculum illum florem monopetalum globosum faciens, qui in masculis staminis & apicis, in foemineis styli munia præstat & tandem ipse fructus fit.

Folia in hac specie nullum nascendi ordinem servant, superiora plerumque alterna, reliqua nunc bina, nunc terna, nunc quaterna ex eodem principio nascuntur. Ligulæ exsuccæ membranaceæ subfuscae foliorum pediculis adhærent. Rami angulosi.

Non alienum hoc loco videtur, memorare aliam Rusci speciem ab Auctoribus quidem animadversam, sed non bene observatam & distinctam: ejus figuram habet *Lobelius Adv. Part. Alt. p.* 509. nomine, Lauri Alexandrinæ legitima & exactior effigies, & *Parkinsonus Theatr. Bot. p.* 700. ubi Laurum Alexandrinam genuinam vocat, & pro ea cum Lobelio habet, a qua tamen diversa est, Rusco nempe vulgari magis similis, quam illi, folio minore, rigidior & in acutiorem pungentemque mucronem, Rusci vulgaris instar, producto, floribus solitariis, ex interna tantum foliorum parte nascentibus & pediculis brevioribus insidentibus. Figuram porro ejus novam dedit *Barrelier num.* 517. Brusci seu Rusci rotundi folii, seu Myrtacanthæ latifoliæ nomine; in *Observ.* vero 4. vocatur, Ruscus aculeatus, rotundior & amplior folio, & varietas habetur Rusci vulgaris, a quo discrepare dicitur, foliis amplioribus & rotundioribus. Verum in Horto Elthamensi juxta vulgarem consita planta, per multos annos differentiam & faciem a vulgari diversam servavit, minimeque dubium, quin distincta species sit. Hujus folia tantum cum capitulo seu flore nondum aperto, & cum flore explicato, item flos seorsum, & ex altera parte Rusci latifolii, fructu in medio foliorum extrapendentis *Till.* folium cum baccis designata sunt.

SANGUINARIA MAJOR, FLORE SIMPLICI T. CCLII. F. 325.

SANGUINARIAM cum Morino voco herbam, quæ Chelidonium Canadense vulgo nominatur. Ea coliculos primo vere protrudit tenues, teretes, glabros, e subfusco & dilute virente purpurascetes, quibus capitula innascuntur conica, Leuco-Narcisso-Lirii specie, e calyce bifolio virente & petalis oblongis candidis compacta, quæ dein pedetentim hiant & petala concava ostentant, mox radiatim explicantur & petala ex concavo plana fiunt, tandem vero revolvuntur & plana convexaque redduntur, striis longitudinalibus tenuibus exarata. Singuli autem flores naturaliter ex octo petalis, quatuor interioribus angustioribus, & quatuor exterioribus latioribus constant, e quorum medio stamina eriguntur plurima oblonga candida, apices croceos gerentia, & stylus inter hæc locatur brevis, crassiusculus rugosus, bisulcatus & denuo utrinque stria inscriptus, embryoni insidens oblongo glauco, ex tereti compresso, qui figuris marginalibus secundis, primis vero stamina & apices seorsum appicta sunt.

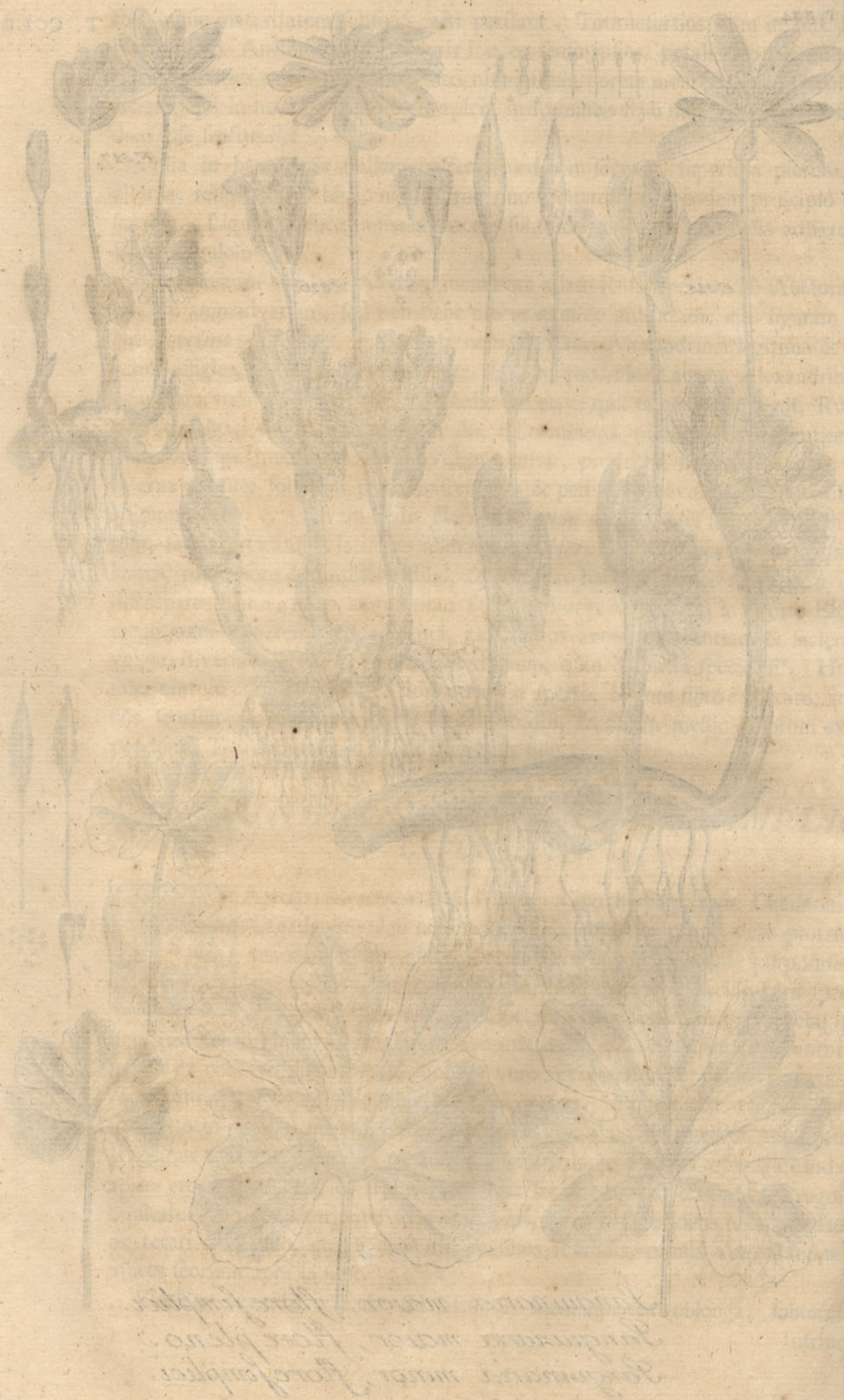
Floribus evanidis vascula subnascuntur membranacea oblonga, subteretia, utrinque

P. 334.

T. CCLII.

Sanguinaria major, flore simplici.
Sanguinaria major, flore pleno.
Sanguinaria minor, flore simplici.

utrinque acuminata, ab initio ex glauco virentia, ad maturitatem flavescentia & tandem per ficitatem ex glauco purpurascientia, utrinque stria decurrente notata, ac si bicapsularia essent vascula, dissecta vero unicapsularia apparent, per maturitatem vero in duas valvas dehiscunt & semina fundunt plura rotunda, lucida, lutescentia, Milio figura, lævora & colore similia. Hæc figura quinta, tertia vero & quarta vascula integra & transverse secta separatim exhibentur.

Folia, ubi flores explicationi se accingunt, prodeunt ad singulos florum pediculos singula, ab initio minora, compressa & flores eorumque pediculos protegentia, dein majora fiunt & explicantur, inque lobos, Ficus foliorum instar, divisa sunt, crassiuscula, glabra, coloris interne ex saturanter virente glauci, externe ex glauco albicantis, crebris venis, externe præcipue conspicuis, exarata, pediculis ex tereti planis (interne nempe planis & leviter sulcatis, externe convexis) infidentia. E singulis vero radicibus tria quatuorve folia & totidem flores nascuntur, quæ versus basim squamis oblongis, membranaceis, teneris, striatis cinguntur. Ceteroquin radices crassæ sunt & carnosæ, Tormentillæ non abfimiles, transversim positæ, e quibus fibræ plures tenues descendunt, coloris e croceo rubentis, quæ succum præcisæ fundunt similiter coloratum, amarum & acrem, cujusmodi liquor etiam e foliis & pediculis foliorum stillat, sed dilutior & minus rubens. Tam radix, quam folia & flores odore carent.

SANGUINARIA MAJOR, FLORE PLENO

T. CCLII. F. 326.

VARIETAS est præcedentis, & non alia in re differt, præterquam floribus & pluribus petalis constructis.

SANGUINARIA MINOR, FLORE SIMPLICI

IBID. F. 327.

OMNIBUS partibus minor est, nempe tam radix, quam folia & flores dimidiam saltem illius magnitudinem habent. Porro folia in lobos pauciores & minus profunde divisa sunt. Tam hujus folia figuris 6. & 7. quam præcedentium figuris 8. & 9. ea figura & magnitudine, quam, postquam defloruerunt, habent, seorsum designata sunt, & hujus etiam vascula separatim figuris 10. recentia, 11. ficca, integra & transversim secta, 12. vero semina exhibentur.

Omnes eodem tempore, Aprilis nempe initio, florent, vascula vero & semina Junio mense ad maturitatem perveniunt. Nascuntur gregatim & multum spatii occupant. Sponte autem proveniunt in America, illa quidem in septentrionalibus provinciis, Marilandia, Pensilvania, Nova Anglia, Canada, hæc vero ex calidioribus, Virginia & Carolina, ad nos pervenit, quam flore tantum simplici hætenus observavi.

Primam primæ & vulgaris speciei descriptionem dedit *Cornutus Canad. Plant. Hist. p. 212.* ubi *Chelidonium maximum Canadense* "ακαυλον" vocat, licet planta sit humilis & ipsius observatione caule careat. Descriptio ejus nimis brevis, nec

fatis accurata est: folia tantum tria adscribit, sed subinde plura ex eadem radice nascuntur: odorem radicis virosū cum ipso observare non potui. Descriptionem hanc *Theatro suo Plantarum* intulit *Parkinsonus* p. 617. sed male, dum caulem huic plantæ dēnegat Cornutus, folia pediculis carere, aut brevissimos saltem habere interpretatur Parkinsonus. Porro eandem plantam antea p. 327. Ranunculi Virginienſis albi nomine descripserat, cujus etiam figuram exhibuit p. 327. sed rudiorē, in qua nec flos, nec folia, nec radix eorūque nascendi modus bene repræsentantur. In qua descriptione folia pediculis longis insidere scribit, secus ac in descriptione Cornuti interpretatur. Sed ignoscendum Parkinsono, quod plantam sub Cornuti nomine, quia is figuram non dedit, non cognoverit, condonandus etiam error in generis denominatione commissus viro in Herbaria methodo non exercitato, licet fructus structura potuerit eum convincere de diversitate generis. Ceterum Parkinsonus decim duodecimve flori petala adscribit; at quæ flore simplici est, si calycis folia annumeres, decem constanter habet, quæ vero flores plenos gerit, plura, quam duodecim, petala obtinet.

Paullo post Cornutum eandem plantam nomine Chelidonii Americani flore albo recensuit *Brossæus in Catal. Hort. Reg.* p. 42. eodem vero cum Cornuto nomine in *Horto suo* p. 32. indigitavit *Joncquet*, & *Morino* Sanguinariam dictam fuisse refert, quod sanguineo succo turgat; radix enim præcisa ex croceo rubet & croceo-rubentem succum fundit; quo loco etiam eadem flore pleno ex observatione Morini annotatur. Et quoniam planta hæc non tantum petalorum numero & floris figura, sed & habitu & nascendi modo a Chelidonia differt, distinctum ipsi genus nomenque cum Morino idem adscripsi.

Morisonus Hist. Oxon. Part. II. p. 257. n. 1. sub Cornutiano nomine & descriptione nonnihil interpolata & aucta recensuit hanc plantam & genus a succo & filiqua, (quæ tamen cum Chelidoniæ filiqua prorsus eadem non est) approbavit, figuram autem adhibuit Parkinsoni *Seçt. III. Tab. 11. Ser. 1. f. 1.* quam descriptionem *Historiæ suæ Plant.* intulit *Rajus Tom. II. App.* p. 1887. annotat tamen Anomalis potius filiquosis, quam Chelidoniis sibi annumerandam videri hanc plantam, quod si advertisset *Tournefortius in Inst. R. Herb.* p. 231. Chelidoniæ non fecisset speciem; flores quidem ejus non tam Cruciformes, quam Rosacei, potius sunt.

Plukenetius etiam immerito ad Papaver refert & *Alm.* p. 280. Papaver corniculatum seu Chelidonium humile cauliculo nudo, flore albo stellato, vocat, & contra morem suum notat, primo vere erumpere florem & subinde folium unum vel alterum, Fici more incisum: totam plantam luteo turgere succo, ad tingendum apto: calidam esse & amaram: *Pocan* Indigenis dici; quod nomen & Phytolacæ vulgari in Colonis Americanis Anglorum tribuitur, ut videatur nomen commune plantis succum coloratum fundentibus. Et hæc sunt, quæ de hac planta hætenus memoriæ prodita sunt:

SAXIFRAGA

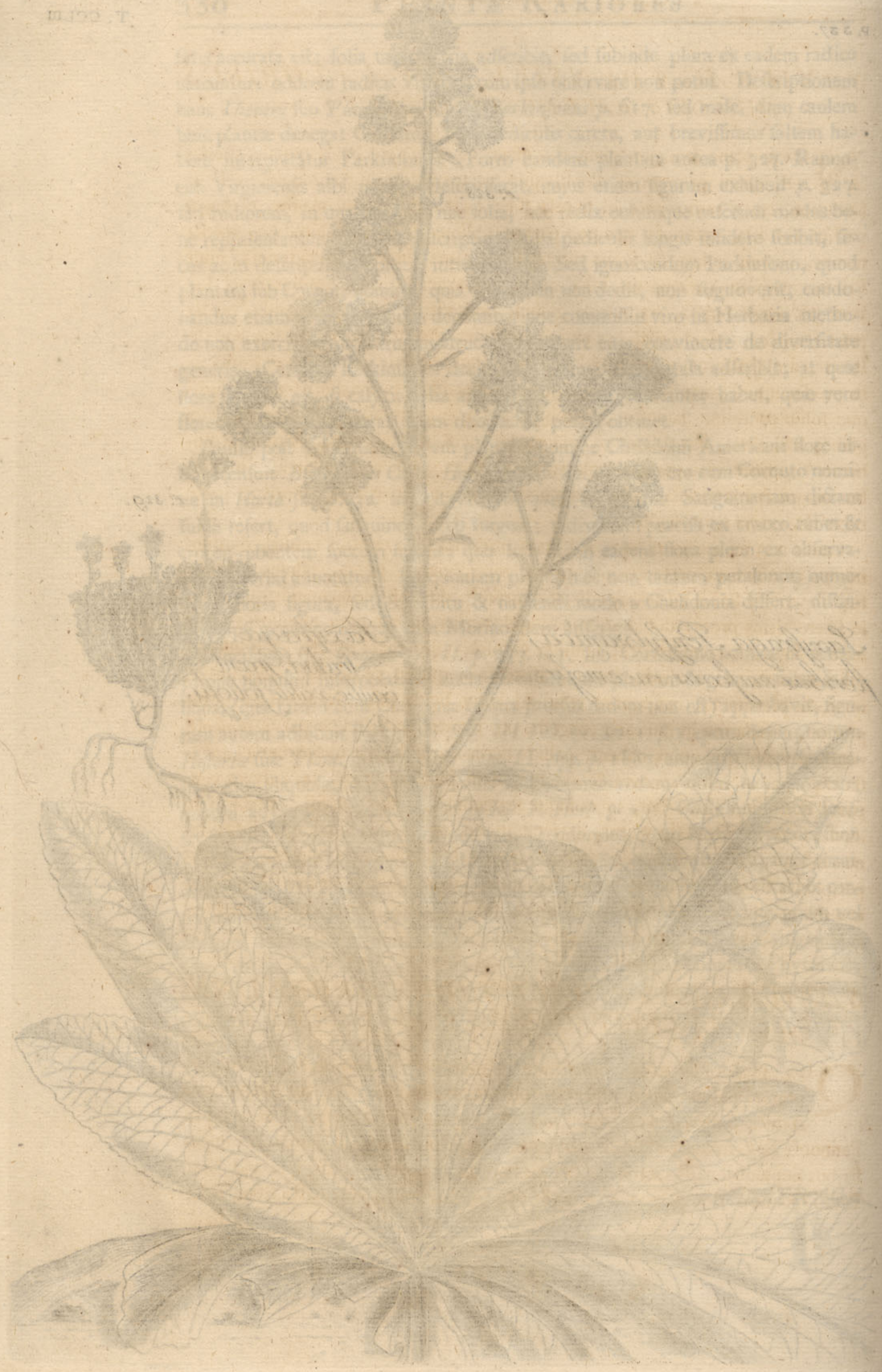
F. 328.

F. 329.

Saxifraga Pennsylvanica,
floribus muscosis racemosis.

Saxifraga
tridact. Groenl.
caulic. valde foliosis.

*SAXIFRAGA PENNSILVANICA, FLORIBUS
MUSCOSA RACEMOSA T. CCLIII. F. 328.*

NOVA plane & major, quam alia quæcunque ex notis hujus generis, species est, quam primum ex Pensilvania nactus nobiscum communicavit Petr. Collinson, cui a radice perenni fibrosa folia enascuntur plura magna, oblonga, partim surrecta, interiora nempe, partim obliqua & nonnihil reflexa, media nempe, partim reflexa & super terram strata, ima nimirum seu exteriora, inter Primulæ veris & Auriculæ urti folia media, figura nempe illi, consistentia & lævore his magis similia, crassiuscula glabra, læte virentia & splendentia, media præsertim & interiora folia, per margines obiter dentata, nervo medio lato distincta, a quo alternatim venæ oblongæ & obliquæ & inde aliæ minores transversæ producuntur, parte supina nonnihil protuberantes, prona, secus ac in plerisque foliis contingit, latentes & inconspicuæ; qua parte folia pallidiora sunt, ex glauco albicantia, æquabilia, excepta media parte, quæ nervus in dorsum protuberat, superiore vero parte vel planus est nervus, vel leniter saltem, in majoribus nempe & exterioribus foliis, idque versus basim, excavatus, coloris ea parte rubentis, cetera e viridi albicantis.

Caulis non ex medio plantæ, sed juxta interiora folia erigitur crassus, digitum nempe minorem ea parte æquans, cavus, teres, viridis, inferne pilosus & hirsutus, superne villosus ad sesquipedis & duorum pedum altitudinem in fictili, in solo libero altius procul dubio assurgens, qui versus sui medium ramulos alterna serie e ligula foliacea emittit, similiter villosos, villo tenui rubore, cum inferius pili virescant, vel e viridi albicent, asperso, in quibus pediculis nunc alternis, nunc, & plerumque, conjugatis, tenui ad basim ligula præditis, flores nascuntur plurimi, racematim in muscaria congesti, pro plantæ magnitudine parvi, muscosi, petala nempe, quæ quina habent, pallide herbacea sunt, (maculis carentia) angusta oblonga, ab initio concava & extensa, dein planiora & reflexa, calyces vero parvi etiam & virides sunt, in quinque segmenta retroflexa divisi. Embryo in medio flore bicornis est, virens, extremitatibus, ceu in aliis Saxifragis, intus de novo inflexis, ad basim circulo protuberante, calyci cohærente, cinctus, in cujus peripheria stamina oriuntur breviter herbacea, pro petalorum numero duplicata, una seu eodem tempore orientia, & apices subrotundos, ochreo colore præditos, gerentia: Sole ex Tauro ad Geminos transeunte floret.

*SAXIFRAGA TRIDACTYLIDES GROENLANDICA
CAULICULIS VALDE FOLIOSIS T. CCLIII. F. 329.*

QUÆ in Alpinis nobiscum nascuntur plantæ, eas in campestribus planis Septentrionalium nasci, observatio est a Lobelio olim facta. Sic Angelica & Arnica *Schroed.* vel Doronicum Plantaginis folio alterum C. B. quod in Pannoniæ & Germaniæ australis montanis tantum provenit, nascuntur in campestribus Septentrionalis Germaniæ & aliis borealibus provinciis, de quo vid. Sim. Paulli Quadrip. Bot. p. 200. & p. 258. 259. Sic novimus Pirolam, Radicem Rhodiam,

diam, Alfinen Myofotis face Alpinam, flore amplo niveo repentem Lhwyd. *Syn. Stirp. Brit. Ed. Sec. p. 208. n. 7. Tert. p. 349. n. 5.* Bistortam Alpinam minorem C. B. *Pin. p. 192.* Saxifragam Alpinam ericoidem, flore cæruleo *Inst. R. Herb. p. 253.* & Saxifragam Alpinam, floribus compactis immaculatis, i. e. Saniculam aizoidem, five Sedum ferratum, flosculis compactis immaculatis *Raj. Syn. St. Br. Ed. Sec. p. 213.* quæ posterior planta hætenus Cambriæ solius indigena fuit habita, in Groenlandia, locis non multum a mari remotis, nec multum, ut videtur, altis, quæ non petunt, qui oras illas adeunt, provenire; ut non tantum *Frid. Martens Itinerarium*, qui hanc Sempervivum minus dentatum vocat Edit. Angl. *Part. III. Cap. 3. Tab. F. fig. A.* illam vero, Plantam Sedo saxatili similem *Ibid. Cap. 6. Tab. F. fig. C.* antecedentem, Bistortam simpliciter vocat *Ibid. Cap. 8. Tab. I. fig. A.* alteram vero Auriculæ muris similem nuncupat *Cap. 8. Tab. G. fig. D.* (figuris licet rudioribus) sed & ipsa harum & illarum plantarum specimina inde nobis alata monstrant.

His annumerare licet Saxifragæ speciem, cujus nomen ab initio Capitis recensitum fuit, cujus specimina in Europa etiam lecta in Phytophylacio Sherardino servantur. Cauliculi hujus speciei ex radice perenni lignosa, fusca, plures nascuntur, breves, vix duas uncias superantes, crassiusculi & plurimis foliis trifidis undique vestiti, foliis inferioribus, cum nobis afferretur, aridis, fuscis & ferrugineis, superioribus læte virentibus, crassiusculis, e quorum centro pedioli nascuntur breves etiam, uno alterove folio præditi, tres quatuorve flores albidos pentapetalos in summitate gestantes, parvos, aliis Saxifragis, præsertim tridactyliti tectorum similes, petalis integris subrotundis præditos. Vascula calyci, ut in aliis, connascuntur & simili more formati sunt.

Hujus plantæ aliquot exemplaria virentia in sinu, *Mackel Cove Bay* dicto, Julio mense cum floribus lecta, attulit Franc. Soldan Chir: quæ in Horto Elthamensi plantata aliquousque gliverunt, sed postea perierunt, ob aërem nostrum temperatiorem gelidarum regionum plantis minus faventem. Ejusdem plantæ specimina a diversis Auctoribus bis missa habentur in Phytophylacio Sherardino, primo pro Saxifraga tridactylite Alpina pallide lutea *Inst. R. Herb. p. 252.* & dein pro Saxifraga Pyrenaica, foliis partim integris, partim trifidis *Ear. Inst. p. 253.* Ego de utroque nomine, an verum sit, dubito, & potius quæro, an non sit, Saxifraga Pyrenaica alba minima, foliis dentissime congestis *Inst. R. H. 253.* Oportet autem necessario nos dubios esse, quoniam nullæ harum vel descriptiones, vel figuræ recensentur.

A Sedo Alpino tertio Fr. Gregorii *Col. Ecph. Part. II. p. 66. 67.* plurimum differt: illud cauliculos foliatos nostræ instar non habet, folia oblongiora, minus profunde secta in orbem sparsa sunt. Differt & non parum a Tridactylite Alpina *J. B. Hist. Plant. Tom. III. P. II. L. 37. p. 762.* i. e. Sedo tridactylite Alpino caule folioso C. B. ceu cui cauliculi altiores sunt, foliis rarioribus & tenuioribus vestiti, florum pediculi longiores, secundum ramulos e foliorum alis nascentes.

SCLAREA

*SCLAREA MEXICANA ALTISSIMA, FACIE
HELIOTROPII T. CCLIV. F. 330.*

A Quatuor & quinque retro annis, quibus e seminibus Mexicanis nata, Horti Elthamensis alumna fuit insignis hæc planta, flores ob ingruens frigus, quoniam nimis sero ad eos proferendos se accinxit, perficere nequivit, donec tandem hoc, quo hæc scribo, anno 1729. in Hibernaculo studiose reposita, Novembri mense plures aliquot flores ad complementum perduxit. Plurimi autem ob tempestatem humidam & frigidam deciderant, quos si omnes fervare potuisset, magnum plantæ decus addidissent; nam colore eleganti violaceo conspicui valde frequentes in verticillis crebris radiatim nascebantur, quum antehac in spica tenuiore dispositi essent calyces, & terni saltem eidem pediculo utrinque, medio ceteris longiore, inhærent, qui, cum rudimenta saltem florum ostenderent, mox a frigore ingruente siderati perierunt. Sic per annos aliquot de genere hujus plantæ dubii hæsimus, donec dicto anno flores illi, quos ad justam magnitudinem produxit, de Sclareæ esse genere testarentur.

Calyces immaturi & qui decidere solent (vid. figura marginalis 1.) ventriosi sunt, aviculæ caput & collum sub hoc statu quodammodo repræsentantes, in duo tantum latiuscula, per extremitatem cuspidata segmenta divisi, ii vero, qui ad florum usque perfectionem restare solent, (vid. figuram 2.) rectiores fiunt, oblongi, tubulosi, in duo etiam labia divisi, superiori quidem integro, cuspidato, inferiori vero in duas lacinias minores secto, striati, & tenui tam in illis, quam his, villo obsiti, e quibus flores horizontali fere situ progrediuntur, oblongo tubulo præditi, hiantes, segmento superiori concavo, ex falcata figura fornicatam imitante, nunc integro, nunc & plerumque leviter in fastigio inciso, e quo stylus prominet in cornicula duo abiens, subter stylum vero stamina locantur (duo tantum observavi) apices oblongos crassiusculos, ab initio luteolos, dein, farina excussa, albidos exerentia, inferius vero labium tripartitum est, segmentis lateralibus potissimum hujus partem constituentibus, alarum instar pendulis, medio intra hæc locato minore & brevior, in medio leviter inciso & veluti cordato, si super unguem explicetur; quoniam vero segmenta ejus lateralium instar pendent, cordata illa figura perit. Quæ ut clarius appareant, figura tertia flos seorsum, inferiori parte manu explicata, appictus est: figura quarta vero stamina juniora, quæ tum reflexa sunt & apices crassiores gerunt, inque sui medio ligulas utrinque habent, quibus tubæ floris annectuntur, nam ad basim libera sunt & flori non connexa: figura quinta eadem stamina perfecta, ubi erecta fiunt & longe longiora, candida, cum ligulis suis, quæ clavi instar staminibus inseruntur, ita ut circa has versari queant: sexta stylus junior, septima adultior sistitur, qui versus summitatem pilosus & bifurcatus est, corniculo superiore longiore, violaceus, quo colore & totus flos superbit, inferiori tubæ parte excepta, ceu quæ albescit. Ceterum flores pediculis brevibus hærent, & ad singulos verticillos binæ subsunt squamæ foliaceæ, concavæ, virentes, mox ubi decidunt, quod plerisque accidere solet, e fusco rubentes. Semina non produxit, quorum defectum supplet, quod planta sit perennis, & quod stolonibus depactis facile propagetur. Multa gaudet aqua, unde conjicere licet, locis aquosis nasci in provincia natali.

R r r r

Ceterum

Ceterum proceritate omnes, quæ adhuc innotuerunt, superat Sclareæ species, nam ad decem & duodecim usque pedum altitudinem assurgit, caulibus rectis, robustis, fungoso-lignosis, fusco cortice vestitis, versus basim pollicem, duos pollices crassis, immo carpi crassitiem æquantibus, obtuse quadrangulis, cujusmodi & rami sunt, angulis subrotundis, interstitiis excavatis, unde cannulati fiunt caules & rami. Rami vero adverso situ a medio ad summum usque prodeunt, non admodum crebri, surrecti, in quibus ad genicula folia nascuntur, ab initio propius sibi admota, dein, ubi floret, longius ab invicem recedentia, ampla, mollia, figuræ inter Parietariæ majoris & Heliotropii folia mediæ, textura tamen, facie & aspectu ad Heliotropium magis accedente, oblongis pediculis hærentia, superne saturanter viridia, inferne subincana, venis crebris obliquis exarata, per ambitum crenata, odoris nullius, saporis subamari & acris.

Est in *Historia Mexicana* p. 382. figura, quæ non parum similitudinis cum nostra planta habet. Cum valde rudis sit & imperfecta, ut sunt pleræque istius Historiæ figuræ, non immerito forsan conjectare liceat, eandem cum nostra designari plantam. *Loquiltic* ibi vocatur, & radix dicitur longa, colore castaneo: calyces in juba parum rubere. Hæc forte ex pictura. De viribus nihil traditur, nec quicquam præter hæc.

SEBESTENA SCABRA, FLORE MINIATO
CRISPO T. CCLV. F. 331.

SEBESTENA est plantæ arborescentis genus, floribus monopetalis tubulosis, in sex plerumque, subinde in quinque & quatuor tantum, nunc plana, nunc & ut plurimum reflexa æqualia segmenta divisis, staminibus & apicibus totidem, quot sunt floris segmenta, e floris tubulo ad segmentorum basim enascentibus, sed per brevibus & vix, nisi apices monstrarent, conspicuis. Embryo e calyce nascitur subrotundus, florem perfodiens, stylo terminatus subdiviso; nempe in duas superius abit partes, & hæc denuo in duas alias, planas & crispas versus extremitatem in vulgari specie, in aliis tenuiores & filamentosas. Calyx tubulosus in tria brevissima segmenta in summitate dividitur. Fructus carnosus officulum continet angulosum & sulcatum, in duo plerumque loculamenta, totidem nucleos continentia, divisum.

Flores in vulgari Officinali specie parvi sunt, candidi, racematim digesti, suaveolentes, cito marcescentes, nunc in quatuor, nunc quinque, ordinarie vero sex, ab initio erecta & nonnihil cava, dein reflexa & aliquantum protuberantia segmenta divisi: fructus oblongo-rotundi calycem inferiori parte retinent & officulum continent rugosum, Camerario Epit p. 166. teste, triquetrum, trispermum. Et hi flores ad dextram figura prima cum calyce, secunda sine calyce, tertia calyx seorsum, quarta & quinta embryones & styli repræsentantur, suntque depicti a planta, quæ in Horti Elthamensis Caldario floruit Julio meose. In aliis, Americanis nempe speciebus, flores ampliores sunt & crispi, inodori, fructus vero majores turbinati, seu pyri inversi figura præditi, in quibus calyces cum fructu augeri & ad apicem usque pertingere videntur, ut nulla ejus versus basim distincta vestigia appareant, & inde genus illud, quod *Cordiam* inscripsit, formavit *Plumier*

Nov.